



The Hellenic Society Prometheas

Τη γλώσσα μου έδωσαν Ελληνική

Το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου.

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου.

www.Prometheas.org

Οδυσσεύς Ελύτης

Newsletter

February 2014

Prometheas Events

- **Saturday, February 1, 2014 at 8:00 pm: “The Parthenon Enigma”** by Joan Breton Connelly at St. George Greek Orthodox Church (see flyer)

Other Events and Announcements

- *February 2nd: Smyrna* movie screening at Georgetown University (see flyer)
- *Ο φίλος και μέλος του Προμηθέα Ρήγας Καππάτος βραβεύεται* (see article)

Websites of the month

[Of the many websites and links pertaining to Greece, we try to select the ones that we find especially noteworthy. Due to lack of space we cannot give a lengthy description of each one of them but we encourage you to explore them. We are confident that you will find at least a few that are close to your particular interests.]

- **Prof Connelly speaks about The Parthenon Enigma at NPR:**
<http://onpoint.wbur.org/2014/01/02/parthenon-enigma-panels-elgin-marbles>
- **Statue of Heracles repatriated from the US, draws thousands of visitors:**
<http://www.hurriyetaidailynews.com/statue-of-heracles-repatriated-from-the-us-draws-thousands-of-visitors.aspx?pageID=238&nID=61194&NewsCatID=375>
- **Ageliki Kottaridi - Archaeology today:** <http://www.tedxacademy.com/talks/ageliki-kottaridi--archaeology-today>
- **Benaki Museum:**
http://www.youtube.com/embed/HaPfkWSPHgE?feature=player_embedded

- *Ευθέως (Χ. Γιανναρά - 31/01/2013):*
http://www.youtube.com/embed/M6BQHlDukZM?feature=player_embedded
- *Lucy's Big Fat Greek Wedding Dance (Lucille Ball):*
https://www.youtube.com/watch?v=WXuGk_cqXH0
- *On Greece's Mani Peninsula, a family reunion filled with Zorba-like life lessons:*
http://www.washingtonpost.com/lifestyle/travel/on-greeces-mani-peninsula-a-family-reunion-filled-with-zorba-like-life-lessons/2014/01/16/fc0ecab8-78b9-11e3-8963-b4b654bcc9b2_story.html
- *Heraklion airport Flashmob:* http://www.youtube.com/watch?v=fzOU_kPhpSc
- *Varosha: The abandoned tourist resort:* <http://www.bbc.co.uk/news/magazine-25496729>
- *Αυτός είναι ο Έλληνας που χρυσοπλήρωσε η Apple:*
 - <http://www.aftodioikisi.gr/epixeiriseis/aftos-einai-o-ellinas-pou-xrisoplirose-i-apple>
 - <http://www.aftodioikisi.gr/epixeiriseis/i-apple-agorase-tin-efarmogi-ellina>

Books

- *«Αι θυσίαι της Ελλάδος στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο»*, Κωνσταντίνος Δοξιάδης
(http://www.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_kathremote_1_14/01/2014_535883)
- *"Blood ties/Violence and the politics of nationhood in Ottoman Macedonia, 1878-1908"*
by I.K. Yosmaoglu

‘The Parthenon Enigma,’ by Joan Breton Connelly

By Eric Wills, Published: January 24

The Parthenon, that ancient wonder built to honor the goddess Athena, has a history of making visitors swoon. “The repository of the sacred standard, the basis for all measurement in art,” Le Corbusier called it. Its architectural echoes can be seen in our modern-day democratic institutions: the Supreme Court and Treasury building, for instance. The Parthenon, writes Joan Breton Connelly, “has become the icon of western art, the very symbol of democracy itself.”

But it’s that very conventional wisdom that Connelly, a professor of classics and art history at New York University, aims to subvert with her new book, [“The Parthenon Enigma.”](#) Her theory revolves around the meaning of the original 525-foot-long frieze, located on the exterior colonnade of the temple. For centuries, scholars have argued that the frieze’s grand procession of soldiers and chariots, musicians and maidens, and figures bearing offerings for sacrifice depicted the Panathenaia, a yearly festival of games and religious rites in ancient Athens.

In her radical reinterpretation, Connelly argues that the frieze in fact celebrated a mythical tale of human sacrifice. That may come as a surprise to those who have projected an idealized, post-Enlightenment version of democracy onto the Parthenon, Connelly argues — a version mirroring our current preference for the primacy of individual rights and of reason over belief. The Parthenon’s

frieze broadcast a much different message to the battle-hardened citizens of ancient Athens: Democracy, she writes, is “no mere political arrangement but ultimately a spiritual one.”

Connelly developed her theory after happening upon a mention of a long-lost play by Euripides when she was researching a book on Greek priestesses. “Erechtheus,” as the play was titled, had languished for centuries before it was unearthed in fragmentary form by archaeologists in a Hellenistic cemetery in Egypt. Republished in 1967, it attracted little attention before Connelly concluded that the myth acted out in the play served as the basis for the frieze.

When Erechtheus, the mythical king of Athens, faces an impending siege, he consults the oracle of Delphi. The response is chilling: He must sacrifice his daughter in order to save the city. Connelly’s interpretation hinges on the frieze’s final scene, in which a child and man are depicted holding a piece of cloth. It is not, she argues, the sacred dress of Athena, a gift presented at the culmination of the Panathenaia. Rather, it is the funerary dress that the youngest daughter of Erechtheus will wear when she is sacrificed.

Unfortunately, Connelly does not delve much into how the Parthenon remains a relevant symbol for our current age. Given how polarized and fractured our nation seems at the moment, it’s worth remembering how fragile democracy is. The Parthenon, which was reinvented as a church and then a mosque before becoming a cultural site, stands as a potent reminder of history’s ever-changing tides.

The book succeeds most when it remains grounded in sketching a detailed portrait of the Parthenon as seen through what Connelly calls “ancient eyes.” She marshals that scholarship to call for the temple’s original sculptures, more than half of which are scattered across Europe — displayed most prominently in the British Museum in London — to be restored to their original context on the Acropolis. The sculptures, she writes, are “part of a complex network of meanings in which geology, landscape, topography, memory, myth, art, literature, history, religion, and *politeia* are intricately interwoven.” They should not be “fetishized as masterpiece objets d’art.”

Wills is a senior editor at Architect magazine.

THE PARTHENON ENIGMA By Joan Breton Connelly Knopf. 485 pp. \$35

Source: Washington Post

News Articles

52 Places to Go in 2014 by New York Times

36. Athens

Out of an economic crisis, a city surges back.

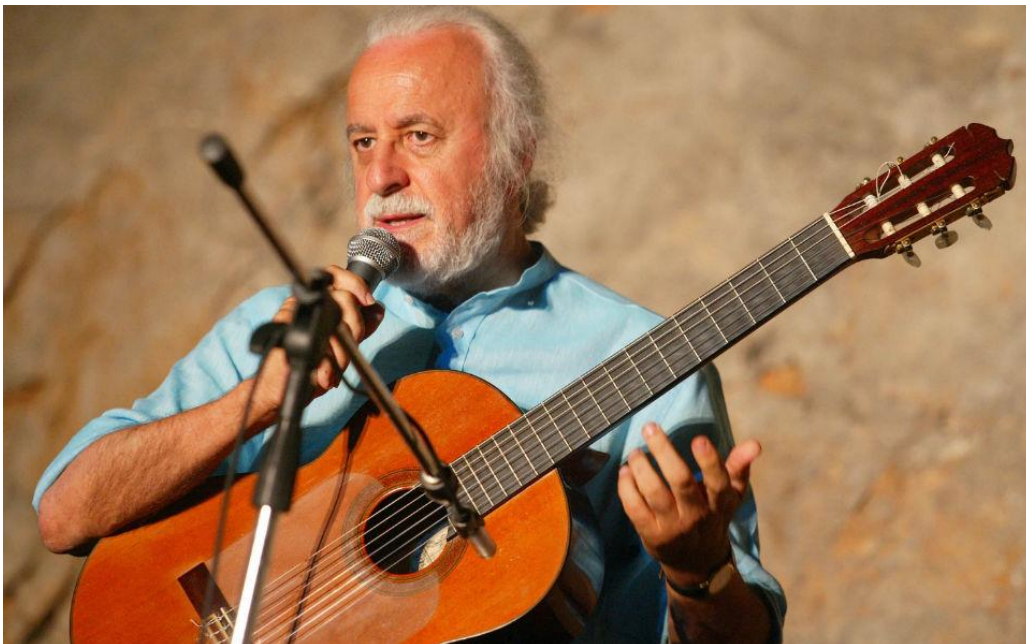
Vibrancy and innovation can bloom even in hard times. Exhibit A is Greece's ancient capital, which was hit hard by the global economic crisis and yet is seeing change at sites old and new. First the old: At the Acropolis, the famous Caryatids statues continue to get a restoration in 2014; [the process](#) will be on view in the Acropolis Museum through the end of the year. And the new: The [National Museum of Contemporary Art](#) opens this spring in a former brewery complex. Neighborhoods have also seen a resurgence, including the quickly gentrifying Monastiraki and the still gritty Kerameikos-Metaxourgeio; the latter will get a cultural lift in 2015 from the biannual [ReMap](#) art event. Travelers will have a new lodging option by summer, when a revived Emporikon Hotel opens on Aioulou, a street that is also home to a host of new dining spots.

<http://www.nytimes.com/interactive/2014/01/10/travel/2014-places-to-go.html>

Νότης Μαυρουδής: «Η δισκογραφία βρίσκεται στο σημείο μηδέν»

Επιστρέφει με νέα τραγούδια, και κείμενα για το τραγούδι.

Της Γιώτας Συκκα



Μικρός, σπουδαστής ακόμη της κλασικής κιθάρας, έπαιζε σε μπουάτ, σε ορχήστρες, ηχογραφώντας δίπλα σε διαλεχτούς συνθέτες, πριν αρχίσει να γράφει τη δική του μουσική. Ο Νότης Μαυρουδής λέει ότι στα 55 χρόνια της καριέρας του γνώρισε «έναν μαγικό και αντιφατικό κόσμο». Αυτές τις εμπειρίες συγκέντρωσε στο «Περί ελληνικού τραγουδιού το ανάγνωσμα» που κυκλοφόρησε με έναν ένθετο... άσο στο οπισθόφυλλο: το cd «Με δανεικά ιδανικά».

Σχόλια και περιστατικά που ξεναγούν τον αναγνώστη στο παλαιό αστικό τραγούδι, τον «καλλιεργημένο και βαθιά ευγενή» Κώστα Γιαννίδη, τη γενιά του '60 και το «Νέο κύμα» και ύστερα στην αισθητική των δεκαετιών της ευημερίας. Όταν τα ντεσιμπέλ της επίδειξης δημιούργησαν τα νέα δεδομένα στο τραγούδι. Κείμενα που γράφτηκαν για μια ραδιοφωνική εκπομπή, κάποια ομιλία ή ημερίδα από τον κιθαριστή, συνθέτη, δάσκαλο και μελετητή. – Τι σας οδήγησε να γράψετε ένα βιβλίο με στιγμές του ελληνικού τραγουδιού παρά για την καριέρα σας;

– Το γεγονός ότι έχουμε ελάχιστα βιβλία γύρω από το ελληνικό τραγούδι. Πώς συμβαίνει αυτό σε μια χώρα που έχει καταναλώσει εκατομμύρια δίσκους και τρέφεται με το τραγούδι, είναι ανεξήγητο.
– Μήπως γιατί το παραφορτώσαμε με ετικέτες;

– Κάποιες ξεπεράστηκαν. Δεν μπορεί να συνεχίζουν να εντάσσουν τον Κώστα Γιαννίδη, τον Αττίκ και τον Σουγιούλ στο ελαφρό ρεπερτόριο, όταν σε άλλες χώρες θα ήταν εθνικοί συνθέτες. Υπάρχει επίσης μεγάλη ασάφεια γύρω από το έντεχνο τραγούδι. Ειδικά γι' αυτό προτείνω το «βαθύ τραγούδι», παραδειγματισμένος από τον De Falla και τον Λόρκα, οι οποίοι οργάνωσαν ένα συνέδριο για να οριοθετήσουν τις ονομασίες του φλαμένκο. – Πολύ βαρύς ακούγεται ο όρος «βαθύ».

– Ο Μάνος Χατζιδάκις έχει δύο πλευρές που θαυμάζω: το «Νιάου βρε γατούλα» και τα σουξέ του και, από την άλλη πλευρά, τα «Τραγούδια της αμαρτίας» και τη «Σκοτεινή μητέρα». Η δεύτερη περίοδος του έργου του είναι βαθύ τραγούδι. Μήπως και ο Αλέκος Πατσιφάς δεν επέβαλε τον όρο «Νέο κύμα» δανειζόμενος το όνομα της Nouvelle Vague; Τον Ρέμο, από την άλλη, πώς να τον χαρακτηρίσεις; Λαϊκός δεν είναι. Ούτε έντεχνος. Λαϊκοπόπ; Είναι ξεκάθαρο για να συνηνοούμαστε να πούμε: ανήκει στο καταναλωτικό τραγούδι. – Πώς καθιερώθηκε ο όρος έντεχνο;

– Το 1958 ο Θεοδωράκης θέλοντας να διαχωρίσει τα τραγούδια του επάνω στον 15σύλλαβο του Ρίτσου από τα λαϊκά, χαρακτήρισε τα τραγούδια του «Επιτάφιου» ως «έντεχνα μιας λαϊκής κουλτούρας». Από τότε βέβαια πήρε φόρα η λέξη έντεχνο και χρησιμοποιήθηκε ως άλλοθι.

Το μαύρο χρήμα

– Αυτές οι πέντε δεκαετίες που βιώσατε, τι χαρακτήρισε το ελληνικό τραγούδι;

– Τη δεκαετία του '60, εποχή πανσπερμίας διεθνώς, η Ελλάδα είχε το δικό της σπουδαίο υλικό, παρότι ζούσε σε ένα αποστειρωμένο περιβάλλον απαγορεύσεων. Η δεκαετία του '70 εκτόνωσε τη δίψα με την ελευθερία να ακούμε κι άλλα ρεύματα, ενώ εκείνη του '80 άνοιξε την όρεξη σε επιθυμίες. Ο κόσμος αγόραζε πικάπ, γουόκμαν κ.ά., ενώ το ΠΑΣΟΚ σκορπούσε λεφτά. Το μαύρο χρήμα αρχίζει να βρίσκει στόχους, να δημιουργούνται νέα τζάκια, να αγοράζουν ΜΜΕ, να ανεβαίνουν οι δισκογραφικές. Τη δεκαετία του '90 έχουμε την ισχυροποίηση όλων αυτών μαζί με εκδοτικά συμφέροντα στο τραγούδι, την πληθώρα των δισκογραφικών μπόνους που αφαίρεσαν από το κοινό τη διάθεση να αγοράζει δίσκους και τα μεγαλοπιάσματα της πίστας. Και βέβαια την έκρηξη

της οφθαλμολαγνείας του λάιφσταϊλ. Από το 2000 ξεκίνησε η εποχή της αποσύνθεσης. – Τώρα σε ποιο σημείο βρίσκεται η δισκογραφία;

– Στο σημείο μηδέν. Αρχίσαμε να χρηματοδοτούμε οι ίδιοι τους δίσκους μας. Το έκανα στις «Παλιές καταπακτές», τώρα στο cd «Με δανεικά ιδανικά», αλλά για πόσο θα μπορώ να πληρώνω τα τραγούδια μου; Πριν από την κρίση, έχοντας 30 δίσκους πίσω μου, έβγαζα από τα πνευματικά δικαιώματα 25.000-30.000 ετησίως. Το 2012 μειώθηκαν στα 2.500 ευρώ, ενώ το πρώτο εξάμηνο του 2013 στα 750 ευρώ! Ως παλαιότερος θα προσαρμοστώ να μην έχω απαίτηση να βγάζω από τους δίσκους μου όσα παλιά, ούτε από τις συναυλίες όσα πληρωνόμουν στο παρελθόν, θα προσαρμοστώ να εκδίδω λιγότερους δίσκους, όπως και στη διεκδίκηση μιας θέσης στο Διαδίκτυο. Αυτό πρέπει να πράξει κάθε νέος συνθέτης για να βρει μια οδό διαφυγής απ' αυτή την κρίση. – Πιστεύετε ότι τελειώσαμε με το λάιφσταϊλ;

– Το λάιφσταϊλ δεν έχει γκρεμιστεί. Ο Πέτρος Κωστόπουλος μια χαρά είναι. Απλώς γερνάει και σε λίγο που η εικόνα του δεν θα πουλάει, θα τον αντικαταστήσει ένας χειρότερος από αυτόν.

Ημερομηνία : 5/1/14

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

Ασταμάτητος ο Λεωνίδας Καβάκος:Στις καλύτερες ηχογραφήσεις από τους New York Times που μιλάνε για απaráμιλλη γοητεία

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΓΚΡΑΜΙ ΓΙΑ ΤΟ ΙΔΙΟ CD



Και ενώ αναμένουμε να ανακοινωθούν τα αποτελέσματα για τα Γκράμι όπου ο Λεωνίδας Καβάκος είναι υποψήφιος για την ηχογράφιση «Σονάτες για βιολί του Μπετόβεν», οι New York Times το κατατάσσουν ήδη στις 25 καλύτερες του 2013

Χρ.Νικολόπουλος: Όλη η ζωή του... σαν λαϊκό τραγούδι

Έχει μια αρχοντιά ο Χρήστος Νικολόπουλος. Είναι απ' αυτήν την παλιά ελληνική φύτρα όπου η ευγένεια είναι ανεπιτήδευτη, η σεμνότητα αυτονόητη, η τιμιότητα βαριά κληρονομιά.

Της Γιούλης Επτακοίλη



Γεννήθηκε στο Καψοχώρι της Ημαθίας, τον Ιούλιο του 1947, γιος αγροτών. Η μουσική ήταν η μεγάλη του αγάπη και το πολύτιμο ταλέντο του. Από μικρός έπαιζε σε πανηγύρια και γιορτές, εξαιρετικός δεξιότηχης στο μπουζούκι, για να βοηθήσει την οικογένεια, και όταν ήρθε στην Αθήνα ευτύχησε να συνεργαστεί με τα σπουδαιότερα ονόματα του λαϊκού και έντεχνου τραγουδιού: Βαμβακάρης, Τσιτσάνης, Ζαμπέτας, Καζαντζίδης, Καλδάρας, Λοΐζος, Χιώτης, Βοσκόπουλος, Θεοδωράκης, Λεοντής, ο κατάλογος είναι μακρύς.

Η λαϊκή του καταγωγή σημάδεψε και τις συνθέσεις του, που χαρακτηρίζονται από μια ενστικτώδη λαϊκότητα, κουβαλούν βίωμα και απόφιο συναίσθημα. Σε λίγες μέρες, στις 28 και 29/1, συνοδεία της αφρόκρεμας του λαϊκού τραγουδιού -Πασχάλης Τερζής, Γλυκερία, Δημήτρης Μπάσης, Κώστας Μακεδόνας, Μελίνα Ασλανίδου, Γιώτα Νέγκα κ.ά.- και δεκαπενταμελούς ορχήστρας, ο Χρ. Νικολόπουλος θα παρουσιάσει «της ζωής του τα τραγούδια» στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Με μεγάλη χαρά δέχθηκε να κάνει μια εφ' όλης της ύλης εξομολόγηση στην «Κ».

«Είμαι σε πλήρη δράση από το 1965. Είμαι παλιός νέος. Στην Αθήνα ήρθα το 1963, 16 ετών, χωρίς τίποτα στην τσέπη μου. Οι γονείς μου αγρότες. Το μεγάλο κατόρθωμα τότε ήταν να δουλέψει κανείς με κάποια φίρμα. Ημωνα μπουζουκτσής. Ξεκίνησα από τα πανηγύρια. Κάποια στιγμή γνώρισα τον Αγγελόπουλο και πήγα στην πρώτη καλή δουλειά. Ο μεγάλος σταθμός όμως ήταν ο Καζαντζίδης. Εκεί άνοιξαν οι πόρτες, αναγνώρισαν το ταλέντο μου και άρχισα να παίζω σε πολύ μεγάλες

εταιρείες. Στη συνέχεια έκανα τα δικά μου τραγούδια. Ένα άλλο μεγάλο άλμα που έκανα ήταν το 1985 όταν έφτιαξα το δικό μου συγκρότημα και βγήκα μπροστά. Έτσι ξεκόλλησα από το να είμαι μουσικός και άρχισα να κάνω τα δικά μου προγράμματα και να βγάζω λεφτά. Μέχρι τότε έπαιρνα απλά ένα καλό μεροκάματο.

»Για αρκετά χρόνια είχε καλά λεφτά η δουλειά αυτή. Ήταν και μια περίοδος που όταν άξιζε κανείς και ήταν εργατικός αμειβόταν καλά. Εγώ έχω δουλέψει πάρα πολύ. Για τουλάχιστον μία εικοσαετία δούλευα νυχθημερόν έξι ημέρες την εβδομάδα. Όλη μέρα στο στούντιο, έπαιζα τραγούδια του Καλδάρρα, του Ζαμπέτα, όλων των μεγάλων, και το βράδυ έπαιζα στα μαγαζιά. Ξεπάτωμα. Οποιος είχε ένα χάρισμα όπως είχα εγώ, και ήταν και εργατικός, έβρισκε τον δρόμο του. Πολλά λεφτά επίσης βγάζαμε από τις πωλήσεις δίσκων. Το “Μη μιλάς, μη γελάς, κινδυνεύει η Ελλάς” λ.χ. πούλησε 350 χιλιάδες κασέτες. Ήταν το πιο εμπορικό μου».

Το λαϊκό του Τσιτσάνη

«Το λαϊκό τραγούδι για μένα ήταν αυτό που καθιέρωσε ο Τσιτσάνης μετά το ρεμπέτικο, την περίοδο του '50 και του '60. Ήταν το τραγούδι που είχε στοιχεία από το ρεμπέτικο, από την Ανατολή, από τη δημοτική παράδοση. Στη συνέχεια διέπρεψαν σ' αυτούς τους δρόμους πάρα πολλοί συνθέτες όπως ο Καλδάρρας ή ο Μητσάκης και άλλοι. Μετά βγήκαν οι έντεχνοι εκεί γύρω στο '70, ο Θεοδωράκης είχε βγει πιο πριν κι έγινε αυτή η επανάσταση που έδωσε ποιότητα στον στίχο, γιατί το προηγούμενο είδος ναί μεν είχε μουσική καθαρότητα αλλά ο στίχος ήταν τα ίδια και τα ίδια. Μετά άρχισαν να βγαίνουν κάποιοι πιο νεωτεριστές, ο Ρασούλης, ο Παπάζογλου, και φτάνουμε στο σήμερα που έχουμε λαϊκό τραγούδι αλλά δεν βρίσκει απήχηση γιατί δεν το στηρίζουν όσο θα έπρεπε. Έχει αλλάξει και η λογική του κόσμου. Ειδικά η τελευταία γενιά, με όλα αυτά που έχει δει στο Ίντερνετ, την τηλεόραση, τη βιομηχανία του θεάματος γενικότερα, μάλλον έχει διαστρεβλωμένη γνώμη για το τι είναι λαϊκό τραγούδι».

«Στο μηδέν η δισκογραφία»

Η δισκογραφία σήμερα. «Ο χώρος μας περνάει μεγάλο δράμα, η δισκογραφία δεν υπάρχει πια, βρίσκεται στο μηδέν. Τα δικαιώματα από τα τραγούδια έχουν πέσει σε ποσοστό 80% από το 2008 μέχρι σήμερα. Αποφεύγω τις εμφανίσεις, να είμαι αρκετό καιρό σε ένα νυχτερινό μαγαζί. Οι άνθρωποι που διαχειρίζονται τις επιχειρήσεις αυτές εκμεταλλεύονται την κρίση. Δεν στηρίζουν τα σχήματα, σου λένε “φέρε κόσμο και πάρε τα ποσοστά σου”. Εκτός από δυο-τρεις μεγάλους χώρους που δουλεύουν με τους φερμάτους, όλοι οι άλλοι έτσι λειτουργούν. Έχει αλλάξει και το ήθος στους επιχειρηματίες, κυρίως στους νεότερους. Ξέρω τι σας λέω, μιλάω με πολύ κόσμο. Αφού καμιά φορά γελάω όταν ακούω βουλευτές και πολιτικούς που λένε ότι μιλάνε με τον κόσμο και ξέρουν τα προβλήματά του. Τίποτε δεν ξέρουν, ιδέα δεν έχουν. Εμείς μιλάμε με τον κόσμο, είμαστε κοινωνιολόγοι».

Διασκέδαση τότε και τώρα. «Παρακολουθώ τι συμβαίνει στο τραγούδι. Υπάρχουν τραγουδιστές που μ' αρέσουν οι φωνές τους αλλά δεν κάνουν καλές επιλογές τραγουδιών και δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να συνεργαστώ μαζί τους. Γιατί να χαλάσω τον χαρακτήρα μου, εγώ βαδίζω στη γραμμή του Τσιτσάνη. Εξάλλου, τα δικά μου τραγούδια, και κάποιων άλλων σαν και μένα, στηρίζουν τα προγράμματα των νέων τραγουδιστών. Η διασκέδαση, πάντως, είναι πολύ καλύτερη σήμερα. Είναι πιο πολιτισμένη. Εμείς είχαμε τα πιάτα. Ερχονταν οι λεφτάδες, παράγγελλαν χίλια πιάτα και άρχιζαν να σπάνε οι σερβιτόροι. Πόσες φορές δεν μας είχαν κόψει τα πόδια με τα πιάτα... Και δεν

μπορούσαμε να πούμε και τίποτα. Ήταν άγρια τα πράγματα».

Ποιοι τον επηρέασαν. «Ο πατέρας μου δεν ήθελε να ακολουθήσω τη δουλειά αυτή. Τότε, αν ήσουν σ' αυτόν τον χώρο, ήσουν αλήτης. Το δέχτηκε τελικά, και το μόνο που μου είπε ήταν “πρόσεξε αυτούς που κάνεις παρέα, να είσαι τίμιος άνθρωπος, να είσαι καλός άνθρωπος και ο χρόνος θα τα δείξει όλα αυτά”. Από τον Καζαντζίδη πήρα τη νοοτροπία του ψαξίματος ενός τραγουδιού. Και από τον Νταλάρα την εργασιομανία και την τελειομανία. Και έμαθα και πολλά πράγματα πάνω στη μουσική από τον Γιώργο. Όλα αυτά τα πράγματα προσπάθησα να τα περάσω και στα δύο παιδιά μου».

Για το Μέγαρο. «Μου αρέσει το Μέγαρο. Έχει μια μεγαλοπρέπεια. Κάποια στιγμή είχε ακουστεί ότι θα κλείσει, αλλά τελικά ξεπεράστηκαν τα προβλήματα. Όλοι στον χώρο μου έχουν φιλοδοξία για κάτι καλύτερο και το Μέγαρο θεωρείται ότι είναι το κάτι καλύτερο για ανθρώπους σαν κι εμάς. Είχα ξαναεμφανιστεί στο Μέγαρο με την Ελευθερία Αρβανιτάκη. Τώρα, σ' αυτές τις δύο συναυλίες, το πρόγραμμα είναι αποκλειστικά δική μου επιλογή και οι τραγουδιστές όλοι φίλοι μου. Για τον Πασχάλη Τερζή τι να πω... Είναι ο μεγαλύτερος λαϊκός τραγουδιστής την τελευταία 20ετία τουλάχιστον. Η Γλυκερία έχει κάνει λαμπρή καριέρα. Ο Μπάσης, ο Μακεδόνας, η Ασλανίδου και η Νέγκα. Είναι όλοι διαμάντια. Αυτοί αν έκαναν καριέρα την εποχή που ξεκινούσε ο Μπιθικώτσης, θα ήταν όλοι Μπιθικώτσηδες και Καζαντζίδηδες».

Ημερομηνία : 19/1/14

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

Πότε θα γίνουμε Έλληνες;

Νίκος Δήμου



Όσο πιο ερωτευμένος είσαι με αυτή τη χώρα – τόσο πιο εύκολα γίνεσαι ανθέλληνας.

Έλληνας για μένα είναι αυτός που ζει σε αυτό τον τόπο και κατέχει την ελληνική γλώσσα. Ο χώρος και η γλώσσα είναι τα συστατικά του έθνους – όχι το αίμα και τα γονίδια. Ο μύθος της «συνέχειας» και των προγόνων είναι διάτρητος και ύποπτος.. Άλλωστε η αξία δεν κληρονομείται. Δεν είναι καλύτερος ένας άνθρωπος, επειδή είχε σπουδαίο παππού. Εκτός αν αρχίσουμε τώρα να πιστεύουμε στους γαλαζοαίματους.

Αλλά δεν αρκεί κάποιος να ζει εδώ και να μιλάει Ελληνικά για να είναι πραγματικός Έλληνας. Πρέπει να σέβεται τον τόπο και την γλώσσα. Πρέπει δηλαδή να του αξίζει να ζει σε ένα τέτοιο τόπο και να χρησιμοποιεί μία τέτοια γλώσσα.

Χωρίς εθνικιστικές υπερβολές, αυτή η χώρα είναι πανέμορφη. Κι αν στα τοπία προσθέσει κανείς και τα μνημεία (κι αυτά πια μέρος του τοπίου αποτελούν) είναι πραγματικά ξεχωριστή.

Κι επίσης χωρίς υπερβολές η ελληνική γλώσσα, με ένα βάθος χρόνου τριών χιλιάδων ετών, είναι σπάνια σε πλούτο, δύναμη και ήθος. Και δεν είναι τυχαίο που σε αυτή τη γλώσσα έγραψαν μερικοί από τους μεγαλύτερους ποιητές του εικοστού αιώνα.

Εδώ έρχεται το ερώτημα: άραγε μας αξίζει να ζούμε σε ένα τέτοιο τόπο και να μιλάμε μία τέτοια γλώσσα;

Το σκεπτόμουν τις τελευταίες ηλιόλουστες Αλκυονίδες ημέρες, όπου διέσχισα τη χώρα, οδηγώντας. Σκουπίδια όπου και να κοιτάξεις, χωματερές, σπίτια-κύβοι από μπετόν με όρθιες τρίχες στην ταράτσα, βάρβαρες επιγραφές κι ακόμα πιο βάρβαρα γκράφιτι. Κάτω από κάθε πέτρα, μία απάτη. Χυδαία κείμενα κρέμονται στα περίπτερα.

Αγανάκτηση φούντωνε μέσα μου σε κάθε στροφή του δρόμου. Όχι, δεν μας αξίζει μία τέτοια χώρα. Φέρτε άλλους, φέρτε Ελβετούς, Σουηδούς, Ιάπωνες, να την διαχειριστούν και να αναδείξουν τις ομορφιές της. Βρωμάει αυτή η υπέροχη πατρίδα, από σκουπίδια και διαφθορά, φθόνο και μικροψυχία. Και η μιλιά μας γίνεται όργανο διαστρέβλωσης και διαστροφής.

Αραγε θα γίνουμε ποτέ άξιοι της χώρας και της γλώσσας μας;

Source: <http://www.protagon.gr/?i=protagon.el.ellada&id=30886>

Φύγαμε...

"Φύγαμε στα 25 για ένα μάστερ σε ένα fancy πανεπιστήμιο του εξωτερικού. Ξετινάξαμε το budget των γονιών μας που δούλευαν τόσα χρόνια. Μείναμε σε σπίτια με συγκάτοικους που γίναμε αδέρφισα, σπουδάσαμε με "ξένους" που γίνανε φίλοι και εραστές. Διαβάσαμε. Το πήραμε το πτυχίο. Και φτάσαμε στη στιγμή της πρώτης επαγγελματικής μας κάρτας. Σε μια χώρα χωρίς ήλιο άλλα με λεφτά. Βρήκαμε σπίτι. Μικρό τον πρώτο χρόνο. Χαλάσαμε τον πρώτο μας μισθό κερνώντας τους καινούργιους μας φίλους και αγοράζοντας παπούτσια. Και ρούχα. Και πήγαμε για ποτά "μετά τη δουλειά". Και βγήκαμε για dinner. Εγώ δεν είχα ξαναβγεί για dinner στην Αθήνα. Και με την πρώτη αύξηση αλλάξαμε σπίτι. Πήγαμε σε πιο μεγάλο. Και ξεσηκώσαμε όλο το IKEA της πόλης. Μάθαμε να ψωνίζουμε σε άλλη γλώσσα, αγοράσαμε λάδι από το σουπερμάρκετ, μαγειρέψαμε φακές που δεν τρώγαμε ποτέ στο σπίτι. Κάναμε ασφάλιση και συνταξιοδοτικό. Ανοίξαμε λογαριασμούς, πληρώσαμε κοινόχρηστα, δεη, νερά, τηλέφωνα. Πήγαμε μόνοι μας σουπερμάρκετ, τα κουβαλήσαμε 3 ορόφους χωρίς ασανσέρ, τα βάλουμε στο ψυγείο. Είδαμε ΟΛΕΣ τις ταινίες και τις σειρές τα βράδια μετά τη δουλειά που ήμασταν κουρασμένοι. Μιλήσαμε στο σκαιπ με μάνα, πατέρα, αδέρφισα, γιαγιάδες, παππούδες, όλο το σοι. Χάσαμε πάρτι, γάμους, βαφτίσια, κηδείες. Μιλήσαμε με τους κολλητούς από Αθήνα, αραιώσαμε, στέλναμε κανένα μήνυμα. Μπαίνουμε facebook, βλέπουμε φωτογραφίες, βάζουμε φωτογραφίες. Ζούμε μια ζωή εδώ και παρατηρούμε μια άλλη. Ερωτευόμαστε άλλους της γενιάς μας, σε άλλες πόλεις, σε άλλες χώρες. Παίρνουμε αεροπλάνα και τραίνα όπως παίρναμε ταξί μέχρι το κέντρο. όπως παίρναμε μετρό μέχρι Άγιο Αντώνη. Φεύγουμε, ερχόμαστε. Βαλίτσες, βόλτες, αγκαλιές, παρέες, άνθρωποι, φίλοι φίλων. Φιλοξενούμε, μας φιλοξενούν. Γυρίζουμε πίσω. Αφήνουμε τη βαλίτσα απείραχτη για καμιά εβδομάδα, να μας θυμίζει που ήμασταν, να μυρίζει από τα σεντόνια που κοιμηθήκαμε. Πλυντήρια, σκούπισμα, Σαββατοκύριακο. Δε με ξυπνάει η σκούπα της μάνας μου πια. Δεν τσακώνομαι με τον αδερφό μου για τις δουλειές και το τηλεκοντρόλ. Δεν περιμένω τον πατέρα μου το μεσημέρι να φάμε. σκουπίζω, πάω γυμναστήριο, πάω για ψώνια, μαγειρεύω. Μεγάλωσα. Κοιτάζω τους λογαριασμούς, σκέπτομαι τι θα φορέσω τη δευτέρα στο μίτινγκ. Και έγινα 30."

Είναι γλυκόπικρο να κατακτάς μια κάποια προσωπική ευημερία στο εξωτερικό γνωρίζοντας την κατάσταση στη χώρα σου...Είναι μεγάλο στοίχημα για εμάς μου μένουμε να καταφέρουμε να κάνουμε αρωγούς όσους φεύγουν στην προσπάθεια ξαναχτισίματος του τόπου μας και της ζωής μας...Υπάρχουν πολλά καλά μυαλά με διάθεση εκεί έξω και είναι κρίμα να καταλήξουν να είναι κάποιοι άγνωστοι μεταξύ τους ιδιώτες, πολίτες ενός κόσμου που σίγουρα δεν πάει προς το καλύτερο...Έχουμε πολλά να κάνουμε...

Πηγή: www.lifo.gr

Π. Παναγιωτόπουλος: Ανασυγκρότηση του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού

Την ανασυγκρότηση του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού (ΕΙΠ) έτσι ώστε να αποτελέσει «έναν ισχυρό βραχίονα στήριξης και προβολής του πολιτισμού της χώρας στη διεθνή κοινότητα», ανακοίνωσε σήμερα στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής ο υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού, Πάνος Παναγιωτόπουλος, σύμφωνα με ανακοίνωση του ΥΠΠΟΑ. Παράλληλα, ο υπουργός ανακοίνωσε την ανάθεση των καθηκόντων του προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του ΕΙΠ στον καθηγητή Χριστόδουλο Γιαλλουρίδη, καθώς και τη μεταφορά στον αναβαθμιζόμενο φορέα όλων των αρμοδιοτήτων του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου μετά την απόφαση της κατάργησης του ΕΚΕΒΙ.

«Το ανανεωμένο Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού θα αποτελέσει μια ομπρέλα για τον ελληνικό πολιτισμό στο πρότυπο των ξένων μορφωτικών ιδρυμάτων και θα υποστηρίξει μια φιλική «επίθεση» της ελληνικής γλώσσας, της διανόησης και των τεχνών προς όλες τις χώρες που, ιδιαίτερα σήμερα, έχουν σημασία για την Ελλάδα», είπε ο υπουργός, προσθέτοντας ότι τα τελευταία χρόνια πολλοί εντόπιζαν φαινόμενα αδράνειας και αχρησίας στη λειτουργία του ΕΙΠ.

«Πρέπει να αντισταθούμε στη μάστιγα της συρρίκνωσης προς την οποία μας πιέζει η οικονομική δυσχέρεια. Πρέπει να αντεπιτεθούμε με την ίδια την ιδιοσυστασία, την ταυτότητά μας. Και είμαστε βέβαιοι ότι θα έχουμε τη συνεργασία των Υπουργείων Παιδείας και Εξωτερικών, της Βουλής, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των οργανώσεων των ομογενών, για να απευθυνθούμε όχι μόνο στους Έλληνες του εξωτερικού, αλλά και στις διεθνείς κοινωνίες», είπε ο κ. Παναγιωτόπουλος, ανακοινώνοντας ότι θα αναλάβει πρωτοβουλία ειδικά «για την υποστήριξη της Ελληνικής γλώσσας ως φορέα των αξιών και του πολιτισμού μας.

Σε αυτό το πλαίσιο», πρόσθεσε, «και με δεδομένο το γεγονός ότι η κυβέρνηση, πριν αναλάβω καθήκοντα ως Υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού, δεσμεύτηκε ότι θα καταργήσει το ΕΚΕΒΙ, αποφάσισα όλες οι αρμοδιότητές του να περάσουν στην ομπρέλα του ΕΙΠ. Η απόφαση για την κατάργηση του ΕΚΕΒΙ είναι ειλημμένη από το παρελθόν. Ωστόσο, όχι μόνο διατηρούμε τις αρμοδιότητές του, αλλά τις μεταφέρουμε σε αναβαθμιζόμενο φορέα».

Αναφερόμενος στο νέο πρόεδρο του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού, ο κ. Παναγιωτόπουλος μίλησε για «τη σημαντική πορεία του κ. Γιαλλουρίδη στα δημόσια πράγματα και στην ακαδημαϊκή ζωή της χώρας». Τόνισε δε ότι δέχθηκε αυτή τη θέση αμισθί, κάτι που έγινε κατορθωτό με σχετική νομοθετική ρύθμιση που κατέθεσε ο υπουργός, η οποία επιτρέπει σε πανεπιστημιακούς εν ενεργεία

να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους αφιλοκερδώς σε κρατικά ιδρύματα αρμοδιότητας του ΥΠΠΟΑ μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Καθηγητής της Διεθνούς Πολιτικής, κοσμήτορας της Σχολής Διεθνών Σπουδών, Επικοινωνίας και Πολιτισμού του Παντείου Πανεπιστημίου με πλούσιο πανεπιστημιακό και συγγραφικό έργο, πρώην διευθυντής του Ευρωπαϊκού Κέντρου Δελφών, ο κ. Γιαλλουρίδης μίλησε για τη «μεγάλη ευθύνη αυτής της αποστολής», στην οποία, όπως είπε, θα αφοσιωθεί παράλληλα με τα ακαδημαϊκά του καθήκοντα.

«Ο πολιτισμός είναι το ισχυρότερο όπλο για να ξανακερδίσουμε την αξιοπιστία της Ελλάδας, όχι μόνο σε οικονομικό επίπεδο, αλλά και σε επίπεδο πνευματικής σχέσης με τη διεθνή κοινότητα», είπε ο νέος πρόεδρος του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού. Και πρόσθεσε ότι «η προσπάθεια της αναγέννησης θα ξεκινήσει με την εκπλήρωση των οικονομικών υποχρεώσεων του ΕΙΠ στις χώρες όπου έχει παραρτήματα».

«Η εξόφληση των χρεών, στην οποία θα μας συνδράμει το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, είναι υπόθεση εθνικής αξιοπρέπειας», τόνισε, υπογραμμίζοντας ότι «συγχρόνως θα γίνει εξορθολογισμός των δαπανών».

Απαντώντας σε σχετική ερώτηση βουλευτή, ο κ. Γιαλλουρίδης διευκρίνισε ότι «το ΕΙΠ δεν θα ενωθεί με το Ευρωπαϊκό Κέντρο Δελφών, αλλά θα υπάρξει συνεργασία των δυο φορέων».

Στις προτεραιότητες του, όπως σημείωσε, εντάσσεται «η επιλογή προσωπικοτήτων από άλλες χώρες οι οποίες θα θελήσουν να εκπροσωπήσουν την Ελλάδα στις πατρίδες τους. Θα κινητοποιήσουμε τις τοπικές κοινότητες, τους Έλληνες και τους φιλέλληνες, και θα ενθαρρύνουμε τις επαφές μας σε πόλεις που έχουν σημασία για την Ελλάδα, όπως η Μόσχα, η Νέα Υόρκη, το Πεκίνο, η Σαγκάη, το Ρίο Ντε Τζανέιρο». Πολλοί ξένοι έχουν μια παρεξηγημένη αντίληψη για την Ελλάδα, επισήμανε καταληκτικά ο κ. Γιαλλουρίδης.

Ημερομηνία : 14/1/14
Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

15.01.2014

«Χρυσή Αυγή ή Δημοκρατική Δύση»

by VOA News

ανάλυση αμερικανικού περιοδικού

«Χρυσή Αυγή ή Δημοκρατική Δύση: Άνθηση της Άκρας Δεξιάς στην Ελλάδα» είναι ο τίτλος πολυσέλιδου άρθρου του δημοσιογράφου Γιώργου Μπίστη που δημοσίευσε πρόσφατα το έγκυρο αμερικανικό περιοδικό Mediterranean Quarterly, το οποίο αναλύει σε βάθος θέματα της διεθνούς επικαιρότητας μέσα από το πρίσμα της Μεσογείου αλλά και Μεσογειακές υποθέσεις με περιφερειακές ή διεθνείς προεκτάσεις.

Ο Ελληνοαμερικανός δημοσιογράφος κάνει μια εκτενή αναδρομή στο ιστορικό της Ελληνικής Ακροδεξιάς αρχίζοντας από την επταετία της Χούντας των Συνταγματαρχών (1967-1974) και καταλήγοντας στο φαινόμενο της Χρυσής Αυγής, που μέσα σε λιγα χρόνια κατάφερε να εξελιχτεί σε ισχυρή πολιτική δύναμη εκμεταλλευόμενη, την λαϊκή αγωνία και οδύνη που, κατά την εκτίμηση του ίδιου, προκάλεσαν η οικονομική κρίση, οι μισθολογικές περικοπές και οι φορολογικές αυξήσεις των προγραμμάτων λιτότητας, τα προβλήματα της παράνομης μετανάστευσης, τα υψηλά επίπεδα ανεργίας, η αύξηση της εγκληματικότητας, τα αντιμνημονιακά αισθήματα μεγάλης μερίδας του πληθυσμού και η αβεβαιότητα για το μέλλον της χώρας.

Το άρθρο αναλύει προγράμματα και τακτικές που εφάρμοσε η Χρυσή Αυγή στην προσπάθειά της να αντλήσει υποστήριξη «από τους κόλπους των νεόπτωχων, πολιτών που μέχρι πρότινος ανήκαν στην μεσαία κοινωνική τάξη αλλά χωρίς να πολυκαταλάβουν πως βρέθηκαν μέσα σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα δίχως δουλειά, δίχως στέγη, δίχως αποταμιεύσεις, δίχως ουσιαστική ιατρική περίθαλψη και δίχως πολλή εμπιστοσύνη στα μεγάλα κόμματα που κυβέρνησαν την χώρα τις τελευταίες δεκαετίες». Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στο πρόγραμμα των δωρεάν διανομών τροφίμων στο οποίο επιτρέπονταν να συμμετέχουν μόνον Έλληνες και στην παροχή συνοδών της Χρυσής Αυγής σε πολίτες διαφόρων συνοικιών για λόγους ασφαλείας κατά την ανάληψη ή κατάθεση χρημάτων στους τραπεζικούς λογαρισμούς τους. Ο αρθρογράφος παρατηρεί ότι τα προγράμματα αυτά, ασχέτως του αν ήταν πράγματι φιλανθρωπικά όπως διατένεται η Χρυσή Αυγή ή αν αποτελούσαν ψηφοθηρικά τεχνάσματα όπως ισχυρίζονται οι επικριτές της, «είχαν κάποια απήχηση, αλλά οι πολίτες που οφελήθηκαν πλήρωσαν τα δωρεάν τρόφιμα και υπηρεσίες δίνοντας στην Χρυσή Αυγή το μόνο αντίτιμο που τους απέμενε—την ψήφο τους».

Σε άλλα τμήματα του άρθρου εξετάζονται η αντιμεταναστευτική δράση της Χρυσής Αυγής, κατηγορίες για παράνομες δραστηριότητες μελών της, η αντίθεση της Ελληνοαμερικανικής κοινότητας σε προσπάθειες για Χρυσανγίτικη επέκταση στις Ηνωμένες Πολιτείες και τα ομογενειακά προγράμματα ανθρωπιστικής βοήθειας προς την Ελλάδα για την εξάλειψη της κοινωνικής μιζέριας η οποία, κατά τον αρθρογράφο, υποδαυλίζει τον εξτρεμισμό, την αναταραχή και την ανάδυση φαινομένων όπως η Χρυσή Αυγή.

Το άρθρο του Γιώργου Μπίστη για την άνθηση της 'Ακρας Δεξιάς στην Ελλάδα συμπεριλήφθηκε τον Οκτώβριο μεταξύ των Αμερικανικών άρθρων που συνιστώνται για ανάγνωση στην ιστοσελίδα της Διπλωματικής Αποστολής των Ηνωμένων Πολιτειών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κ. Μπίστης διετέλεσε διευθυντής της Ελληνικής Υπηρεσίας της Φωνής της Αμερικής επί 30 χρόνια και έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία για το δημοσιογραφικό του έργο. Το περιοδικό Mediterranean Quarterly εκδίδεται από το Duke University Press. Έχουν στο παρελθόν αρθρογραφήσει σε αυτό προσωπικότητες όπως ο Τζίμη Κάρτερ, ο Σιμόν Περέζ, ο Μπούτρος Γκάλι, ο Μπέρναρτ Ραϊχ, ο Ρον Πολ, ο Τζώρτζ Σούλτς και ο Χαβιέ Σολάνα.

<http://gr.voanews.com/content/xrisi-avgi-report-bistis/1830722.html>

Cyprus Seeks to Develop its Energy Sector in the Wake of its Bailout

January 17, 2014 | 1103 GMT

Summary



(PATRICK BAZ/AFP/Getty Images)

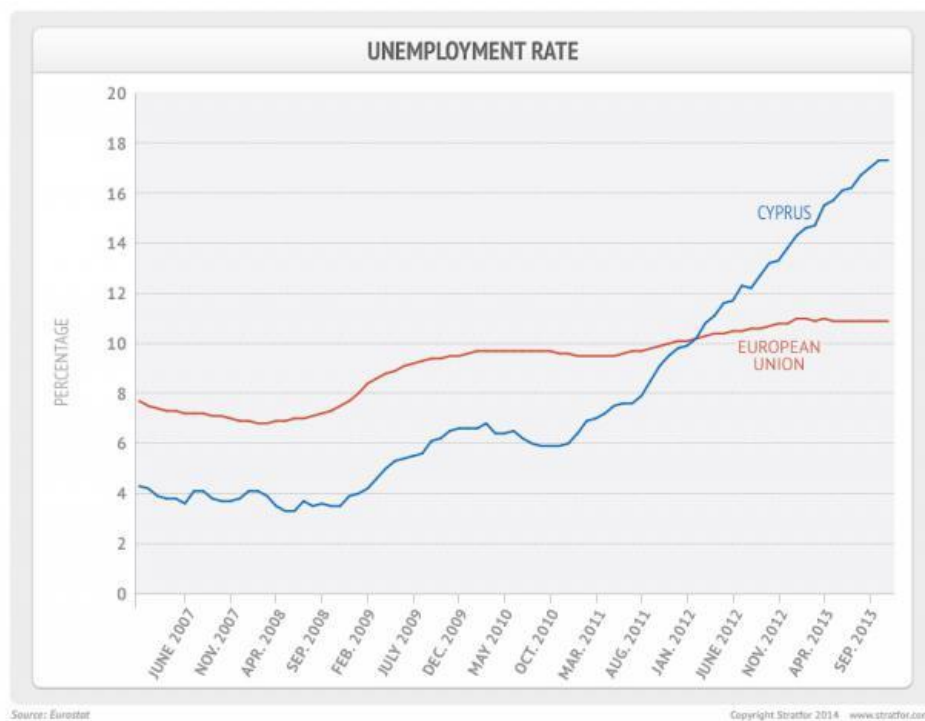
The Cypriot (L) and EU flags fly outside the office of a bank employees' union in Nicosia on April 4, 2013.

Nearly a year has passed since Cyprus was confronted with the terms it had to meet to receive a 10 billion euro (\$13.6 billion) bailout from the European Union and the International Monetary Fund. With the bailout, Cyprus avoided a sovereign default, but it has still fallen into a deep economic crisis that could last for years. Nicosia can profit from the attention of larger powers that want influence in the Eastern Mediterranean, but because of the geopolitical importance of the region, Cyprus will have little control over factors that influence the development of its energy sector. Overhauling the energy sector will remain a long-term goal for Nicosia even though such reform will not improve the country's economic situation in the short term.

Analysis

[Cyprus](#) received substantial international media attention in early 2013 as the [latest eurozone country that needed a bailout](#). Because of its strong economic and financial ties to struggling Greece, Cyprus was one of the countries that would most likely need help from the European Union and the International Monetary Fund to avoid a default. Looming elections in Cyprus and Germany, skepticism toward bailouts in creditor countries, the prominence of the [Cypriot financial sector and its ties to Russia were all factors that delayed the bailout negotiations](#), which were eventually concluded in March 2013.

For the first time, creditors demanded in the agreement that [bank depositors carry part of the burden in return for giving financial aid to the country](#). In Cyprus, this so-called "bail in" of depositors strongly affected foreigners, mainly Russians, since Cyprus was an important offshore financial center.



Because Cyprus has a small economy, the [turbulence around the bailout](#) didn't destabilize the eurozone overall, but it nonetheless had important consequences. Cyprus was a critical test case for the European Union because new EU guidelines say large depositors will generally have to carry part of the burden in future bank bailouts. Cyprus is still feeling the effects of the terms of the bailout and the economic downturn. The economy is expected to have contracted by around eight percent in 2013 and will likely see a further contraction of close to five percent in 2014. Some of the financial controls, implemented after the bailout for fear of a bank run, are still in place. Unemployment has increased from 14.7 percent in March 2013 to around 17.3 percent in November 2013, the fastest rise in the European Union over that time period. The current unemployment rate is close to three times higher than in late 2010 and shows that the Cypriot economy was already struggling before the bailout. Unemployment is expected to rise further and the country's domestic demand is likely to remain weak for a number of years under high unemployment. Cypriot politics are also likely to remain turbulent in the coming years as the political elite tries to maintain voter support.

Few ways to Overcome the Economic Crisis

Due to the size of the country and its distance from consumers, Cyprus has a small manufacturing base and is a strongly service-oriented economy. This is unlikely to change. Despite the restructuring of Cypriot banks and a weak current state, the financial sector is likely to remain an important part of Cyprus' economy. Over the past year, Cyprus' second-largest bank, Popular Bank, was closed and the largest institute, the Bank of Cyprus, was restructured. The international creditors' goal was to shrink the Cypriot financial industry so Cyprus could handle

future problems in the sector and the country would become a less prominent offshore financial center. However, as a result of the restructuring and the bail in, large depositors -- particularly from former Soviet Union countries -- now have larger stakes in the Bank of Cyprus, since their deposits were converted into shares, giving them a greater say on the board. Because the European Union is closely watching the Cypriot financial sector, there are likely strong limits to what the board can independently decide. However, the numerous Russian members of the board can nonetheless influence the bank's strategic interests and attract more capital from Russia.

Apart from the financial sector, [shipping and tourism are important service sectors](#) in Cyprus. But Cyprus will not be able to overcome the current crisis by relying on these sectors alone.

The Energy Sector as the Possible Solution

Nicosia hopes to diversify away from services by developing the country as an energy hub. [The Eastern Mediterranean has large natural gas reserves](#), and Cyprus hopes to gain greater importance as a transit state for natural gas flows to Europe, as well as profit from domestic natural gas reserves off its coast. Beyond the uncertainty of the size of the natural gas reserves, political tensions in the region and the lack of capital are considerable obstacles to this strategy.

The Aphrodite natural gas field was discovered in 2011 off Cyprus' southeastern coast and raised hopes of further discoveries in Cypriot waters. A pipeline bringing natural gas from Israel to Europe through Cyprus is also an option being discussed. Further, Nicosia hopes to build a liquefied natural gas liquefaction terminal but needs further natural gas discoveries to make such a terminal commercially viable.

A complication to the strategy is [Cyprus' conflict with Turkey](#). Since a Turkish intervention in 1974, the island has been split between what Turkey regards as the Turkish Republic of Northern Cyprus and the larger Republic of Cyprus in the south. Ankara does not recognize Cyprus or several border agreements that Nicosia has struck with Israel, Lebanon and Egypt. Ankara has not taken significant action to block exploration and has focused on domestic and regional instability rather than [escalating a conflict with Cyprus](#). Nonetheless, some kind of accommodation with Turkey would be necessary for commercial natural gas operations. The European Union supports Cyprus but has little capacity to focus on the Eastern Mediterranean in light of Europe's structural crisis. Beyond joint plans with Israel, further U.S. or Russian involvement will be required to either facilitate an agreement with Turkey or to give companies the security that, despite Turkish threats, their developments will not be blocked.



The degree to which these larger powers support Cyprus strongly depends on the evolution of other developments in the region (such as tensions between Turkey and Israel, Turkey and Russia and Russia and NATO). Independent of the developments in the energy sector, Nicosia will heavily depend on foreign interest in the island to deal with its current economic crisis.

Nicosia Seeks to Strengthen Alternative Alliances

Cyprus is strongly integrated with Europe politically and economically. The country has no interest in leaving the European Union or the eurozone because such a move would likely have devastating effects on the economy. However, Nicosia is nonetheless seeking to strengthen alternative alliances, particularly with Moscow, because the bailout demands and Europe's structural weakness have reduced the appeal of the European Union in Cyprus.

Nicosia and Moscow have long had strong ties, and the country looked to Moscow for financial assistance several times in the past. Russian capital will likely also be an important factor in future Cypriot privatizations demanded under the bailout agreement.

Beyond attracting Russian capital, Nicosia benefits from this relationship by keeping Western powers interested in the island out of fear of an expansion of Russian influence in the Mediterranean. Moscow has been willing to support Cyprus because of the importance of its financial sector, and [Cyprus has gained further importance to Russia militarily](#) as the crisis in Syria lingers. Syria's port of Tartus is Russia's only naval base in the Mediterranean and Cyprus is a good alternative location since it is not in NATO. Particularly since mid-2013, Moscow has been making greater efforts to gain more permanent access to Cypriot airfields and ports. On Jan. 10 the Cypriot government reportedly approved a draft proposal put forward by the Cypriot Defense Ministry to allow Russia to use the Andreas Papandreu Air Base in emergency situations and for humanitarian reasons. The deal is not yet finalized, according to Cypriot media, but Moscow has already been allowed to use Cypriot ports and airfields. Although the agreement under discussion is unlikely to give Moscow a permanent base, it is an important deal given that Western countries with strong military interests in Cyprus closely follow the evolution of the Cypriot-Russian relationship. The United Kingdom in particular -- from which Cyprus gained independence in 1960 -- still owns two sovereign base areas on the island as part of its overseas territories.

Closer ties with Russia in the form of a more permanent military base could come at a big cost for Cyprus. European and U.S. partners play an important role in its energy sector plans. U.S. company Noble Energy has been exploring for natural gas in Cypriot waters, and Italy's ENI and France's Total have shown interest in the sector as well. Moscow could also get more involved in developing the Cypriot energy sector and could help counter a potential threat by the West to drop its support for these initiatives. However, a withdrawal of Western interests as a result of stronger Cypriot ties to Russia would make Nicosia dependent on aid from Russia. It could also undermine Cyprus' plans to develop its natural gas sector, since Moscow would have little interest in providing Europe with alternative natural gas sources.

These issues plaguing Cyprus were likely addressed when Cypriot President Nicos Anastasiades visited the United Kingdom from Jan. 14 to Jan. 17. The Cypriot delegation not only celebrated its close ties to the West but also reminded its Western partner of the island's continued geopolitical importance in light of Europe's structural crisis and Russia's expanding influence.

Source: Stratfor